

The poster features a woman with her arms crossed and a man standing in an office. The woman is wearing a light-colored turtleneck and dark pants, while the man is in a dark suit. The background includes a desk with a lamp, a fan, and a framed map.

DOCENT

KRIMINÁLNÍ MINISÉRIE
OD REŽISÉRA JIŘÍHO STRACHA

O Docentovi

Třídílná kriminální minisérie o zdánlivě nesourodé dvojici policistů, kteří se náhodnými okolnostmi stanou součástí pražského policejního týmu vyšetřovatelů vražd. Jejich diametrální životní postoj, vyšetřovací metody i osobní esprit se zpočátku zcela mýjejí. Postupně je jejich jinakost dovede k rozkrytí motivu a odhalení pachatele dosud nevyřešených vražd a k překvapivé spojitosti se současným případem, který řeší jejich ostřílení kolegové.

Producentka JIŘINA BUDÍKOVÁ: O kvalitě Docenta jsem vůbec nepochybovala. Scenáristicky geniální je propojení případu ze současnosti s nevyřešenými zločiny z minulosti

Labyrint od režiséra Jiřího Stracha, Boží mlýny Jana Hřebejka a Hlava Medúzy natočená Filipem Renčem – divácky úspěšné krimi seriály České televize, které spojuje jméno kreativní producentky Jiřiny Budíkové. Nově se k nim zařadí třídílná minisérie Docent.

Jak se hledá originalita v žánru, který je na obrazkách tak často jako právě ten kriminální? Musíme umět formát zprostředkovat divákovi. Konkrétně v případě Docenta je to fakt, že známí scenáristé Josef Mareš a Jan Malinda spolu poprvé napsali detektivní příběh, který nemá s realitou nic společného. Jde o čistou fikci. Navíc se nejedná o epizodickou kriminálku, která je napříč televizemi nejčastější. A dalším plusem této minisérie je téma, které se v tuzemsku tak často neobjevuje, tedy psychologické profilování pachatele.

Jak velká byla vaše nervozita, když jste zjistila, že scénářistická dvojice proslavená zpracováváním skutečných policejních případů bude poprvé pracovat hlavně s fikcí a fantazií?

Neznám nervozitu. A v případě scénářů k minisérii Docent k ní ani nebyl důvod. O kvalitě textů od Josefa a Honzy jsem vůbec nepochybovala. Třeba scénářisticky geniální je jejich propojení případu, který se stal v současnosti, s nevyřešenými zločiny z minulosti. Tento princip zůstane zachovaný i v připravované druhé sérii Docenta. To už teď mohou prozradit.

A neměla jste ani obavy z toho, že se režisér Jiří Strach bude muset v Docentovi obejít bez vazeb na církev, odkazů k tajemným textům a záhadám? To jsou prvky společné pro všechny jeho dosavadní kriminálky, jako například pro tři řady Labyrintu...

Trochu ano. Bála jsem se, že nastane situace, kdy mi během natáčení zazvoní telefon a Jirka mi oznámí, že má scénu, která sice není ve scénáři, ale že by se mu tam vlastně hodila. A přimyslil si do Docenta nějaký kostelík. Nebo že postava velmi pragmatického vyšetřovatele, kterého hraje Ivan Trojan, narazí na indicie, které jeho pátrání po pachateli nasměrují mezi zednáře. Byla jsem přesvědčená, že něco takového určitě přijde. Ale spletla jsem se. A až po natáčení jsem od Jirky chtěla vysvětlení, protože mě svým způsobem zklamal. Řekl mi, že by ho něco takového možná i napadlo, ale z úcty ke scenáristům to nemohl udělat. Nechal jejich příběh tak, jak ho napsali. Do puntíku. To se předtím ještě nestalo.

Když dostanete na stůl scénář kriminálního seriálu, co vás v něm musí zaujmout, abyste ho jako producentka dostala na obrazovku?

Přiznávám, že scénáře nehodnotím optikou producentky, ale rovnou podle kritérií České televize. Takže řeším, jestli ten konkrétní seriál – a je jedno, v jakém žánru – bude pasovat do programového schématu ČT, jestli natáčení nebude příliš drahé. Ale současně s tím asi nejvíc přemýšlím nad tím, jestli je to něco nového, originálního. Takže scénář, který má šanci mě zaujmout, je takový, který nevypadá jako remake něčeho, co jsme vysílali před dvěma lety, a jestli příběh v něm obsažený bude České televizi slušet.

Kdyby k takovému telefonátu přece jen došlo, jaká by byla vaše reakce?

Asi bych mu ten obraz, tu nově vymyšlenou a připsanou scénu, nechala udělat, ale pomocné režisérce bych okamžitě dala striktní příkaz, aby to natočili tak, že to půjde jednoduše vystříhnout.

Ivan Trojan a Ondřej Vetchý se zatím společně před kamerou objevili jen v jednom projektu, ale poprvé v Docentovi dostávají větší prostor. Proč jste chtěla mít v této minisérii právě je dva vedle sebe?

Ivan Trojan byl jasný od začátku. Scenáristi psali Docenta pro něho. K obsazení Ondry Vetchého jsme pak došli společně s režisérem Jirkou Strachem. Zdálo se nám totiž, že do role majora Šery projektoval Pepa Mareš sám sebe. On to i přiznává. Když si přidáte písmeno m na konec příjmení Šera, tak máte Mareš pozpátku. A protože Ondřej a Josef jsou velcí kamarádi, dobře se znají, tak pro tu roli byl naprosto ideální.

Ondřej Vetchý bude tedy v roli majora Šery v Docentovi víc Josef Mareš, než jím byl doteď jako major Kozák v Případech 1. oddělení?

Myslím si, že ano. Pepa to asi nepřizná, ale ve skutečnosti je drsnější, než byla postava Kozáka v Případech. A Šera je rozhodně drsnější než Kozák. Teď jsem asi prozradila něco, co jsem neměla, ale snad mi to Josef odpustí.

Jiří Strach: Docentovi to na obrazovku trvalo deset let. Na dobré věci je třeba umět si počkat

Tříkrát nechal hrdiny svých kriminálek pátrat po pachatelích spletitých mordů v tajemných Labyrintech, na sérii rituálních vražd v Ďáblově lsti povolal i znalce černé magie a po smrti dvou profesorů poslal vyšetřovatele ve Ztracené bráně až ke svobodným zednářům a středověkému rukopisu. Nové případy své premiérové krimi série svěřil režisér Jiří Strach docentovi z policejní akademie.

Případů 1. oddělení, o kterých předchází vedení ČT uvažovalo, že je mám režirovat. Osud tomu chtěl, že to nakonec dopadlo jinak. Bohužel. Ale tehdy v hospodě U Zlatého tygra říkám: „Kluci, napište mi cokoli pro Trojana.“ Rok s rokem se sešel a po deseti letech máme Docenta. Na dobré věci je třeba umět si počkat.

Spojení krimi a tajemna bylo vaší dlouho budovanou značkou. Ve třech řadách Labyrintu i v minisériích Ztracená brána a Ďáblova lsta.

Jak těžké pro vás bylo ji v Docentovi opustit?

Ani nevíte, jak rád jsem si zase odskočil k něčemu jinému! Točit pořad jen jeden žánr dokola by mě zabilo anebo přivedlo k totálnímu vyhoření. I v naší profesi se děsně nálepkuje. Když jsem před lety natočil Anděla Páně a pár dalších pohádek, dostal jsem nálepku, že jsem „ten režisér pohádek“. Pak jsem natočil pár mystery a už jsem byl zase prý specialista na žánr mystery. Jsem zvědav, jaký flastr dostanu příště. Směju se tomu. Jestli si budu nějakou značku, pak v silných lidských příbězích – Operace Silver A, BrainStorm, Klec, Osmý. V těchto filmech nejvíc poznávám sám sebe.

Co všechno pro vás bylo při práci na Docentovi jinak než u vašich předchozích krimi sérií?

Nemůžu říct, že jinak. Jen se zkrátka obléknete do jiného dresu. Do jiného žánru. Když kopete za Viktorku a pak vás koupí Slavie, znamená to, že

Poprvé jste spolupracoval se scenáristy Josefem Marešem a Janem Malindou. Jejich příběhy jsou v krimi žánru nejbližší realitě policejní práce i samotného zločinu. Jak blízko bude mít tedy ke skutečnému prostředí policie a podsvětí minisérie Docent?

Hodně blízko. Prostě nelze obejít, že Pepa Mareš dlouhá léta šéfoval pražské kriminálce. Reálnou policejní praxi má tedy zažranou do každé buňky v těle. Není myslitelné, aby ten pravdivý svět režiséra svými tvůrčími vizemi měnil a kazil. Scenáře Pepy s Honzou poskytují zřetelný návod odkud, kudy a kam vést příběh, takže má režisér na jednu stranu poměrně usnadněnou práci. Na druhou ale i komplikovanou. Jak do přesných not, které nikde nezní falešně, vnést alespoň trochu sebe, abych jim to přitom sám sebou nepokazil? Nakonec jsem si řekl, že tam zkusím vnést humor. Trochu nadhledu a jemné ironie. Aby ta reálná policejní práce, která je mnohdy úřednická a takřka matematicky suchá, dostala drobet šťávy a dobrého koření.

Co bylo na začátku vaší spolupráce s dvojicí Mareš a Malinda?

Možná vás překvapím, ale prvně jsme se setkali někdy v roce 2011 nad scénáři první série

hrajete fotbal jinak? Ne. Jen se člověk přizpůsobí jinému hernímu stylu, jinému manšaftu, jinému stadionu a jiným fanouškům. Ale do balonu kopete pořád stejně. Podobné je to i pro režiséra. S nadsázkou říkám, že žánr je mi úplně jedno. Klidně natočím i sci-fi. Má to ale jednu podmínku. Chci skvělý scénář. Silný příběh. Silnou emoci. Ostatní jsou jen kulisy, jiné šaty, do kterých to celé obléknete.

Jak na svoji roli v této minisérii reagoval Ivan Trojan?

Ivan věděl, že to kluci píšou deset let pro něj. Který herec by nebyl potěšen, že mu autoři píšou přímo na tělo? Ivan přistupuje ke každé roli s mimořádnou péčí a odpovědností, tentokrát se mi ale zdálo, že to vzal ještě vážněji, než kdy jindy. Svou postavu měl promyšlenou do každé drobnosti, kolikrát až tak drobné, mikroskopické a nepostřehnutelné, že mi tím lezl na nervy. Ivan musí znát každý poslední chlup své postavy, aby se do ní mohl veskrze obout. Je precizní, maximalistický. Díky tomu převyšuje jiné herce o autobus. A proto je nejlepší.

A jaká byla reakce Terezy Ramby na její roli?

Tereza si tu svou vyšetřovatelku úplně zamilovala. Kolikrát říkala během natáčení: „Ježiši, ta Fousová, to je kráva! To je úplnej magor! Já ji miluju, jak se s tím nemaže!“ Jasně, takové figury jsou pro herce dárek za odměnu, mohou si s nimi dělat prakticky cokoli a vždycky to bude správně. Můžou se v nich totálně vyřádit, pustit stavidla. A když k tomu navíc připo-

čteme Terezčin talent... Už jen kvůli Fousově bych se k těm postavám chtěl vrátit v další sérii. Člověku se s nimi dobře žije, je s nimi zábava.

Kolikrát vám během příprav nebo samotného natáčení Ondřej Vetchý řekl, že se jeho postava v Docentovi nápadně podobá té, kterou hraje v Případech 1. oddělení? Nebo jste chtěli pracovat s dalším, jen drobně upraveným alter egem Josefa Mareše?

Alter ego, to je to správné slovo. Myslím, že by se měla zavést taková hezká tradice, že v každém scénáři, pod kterým je podepsán Josef Mareš, hraje Ondra Vetchý šéfa pražské mordparty. Já o Ondru hodně stál, vždyť si nikdy pořádně spolu s Ivanem nezahráli. Oba to jsou hráči hlavních rolí. Buď je ve filmech hraje jeden, nebo druhý, ale málokdy vám přijde pod ruku scénář, kde jsou dvě hlavní role takhle vedle sebe. Mají spolu skvělou chemii, jsou jako oheň a voda.

Mimořádně úspěšné jsou u diváků jak vaše kriminální seriály, tak i pohádky. A protože vás a oba tyto žánry spojuje Ivan Trojan, tak si neodpustím ještě jednu otázku: Už je jasné, kdy se pustíte do třetího pokračování Anděla Páně?

A kdyby zůstaly jen dva díly, zboří se svět? Myslím, že ne. Uvidíme, nějak to dopadne. Anděl Páně byl vždy a je stále v božích plánech a na Pána Boha je i režisér krátký.

Kriminální minisérie a seriály Jiřího Stracha

Ďáblova lest (2009)

Napínavý kriminální příběh s prvky tajemna. Policejní komisař a znalec černé magie pátrají po pachateli série rituálních vražd spojených se záhadou existence největší rukopisné knihy světa – Ďáblov bible. Nočním lesem prchá dívka, v šoku a zakrvácená vběhne pod auto. Lékařka v nemocnici zjistí, že dívka není zraněná, ale přesto zavolá kriminálku. Vedou ji k tomu některé zvláštní znaky na těle dívky, která mezitím upadla do bezvědomí. Všechno nasvědčuje tomu, že měla být obětí nějakého rituálu, černé mše. Když ji posleze inspektor Sumara vyslechne, zjistí, že pracovala jako studentka archeologie na výzkumu v bývalém benediktinském klášteře v Podlažicích. Do pátrání se zapojuje znalec satanských sekt, religionista doktor Runa, který podle pomalování na těle dívky usoudí, že šlo o okultistický rituál vzývající ďábla.

Ani nejméně úspěšným světovým kryptologům se doposud nepodařilo rozluštit neznámé písmo, kterým bylo sepsáno unikátní středověké dílo – Voynichův rukopis. Třídílná mysteriózní minisérie Ztracená brána je volným pokračováním divácky úspěšné Ďablovky Isti. Vyšetřovatelé se snaží vypátrat a zastavit zlo, ale sami se přitom dostávají do ohrožení. Dostanou se i do spletité sítě starých chodeb v pražském podzemí, kde se děje cosi nevysvětlitelného. Znepokojivé stopy na místech činu zavedou religionistu až k Zednářské lóži. V dramatickém souboji s neznámým vrahem odhalují šokující souvislosti. Odkud pochází podivná neznámá rostlina? Proč někdo opakovaně vraždí kvůli jejímu jedinému listu? Vyšetřování plné zvrátů a nečekaných komplikací vede k překvapivému rozuzlení.

Ztracená brána (2012)

1. série (2015)

Nález těla známého politika v moravských lesích, kterého kdosi zabil v duchu středověkých mučičích praktik a tělo pečlivě naaranžoval v podivné scéně, rozpoutá policejní honbu na sadistického vraha. Snaha o spojení případu se současnými politickými aktivitami brzy bere za své, případ je vyústěním daleko složitějšího tajemství z dávné historie.

2. série (2017)

Brněnští kriminalisté v čele s majorem Remešem řeší další velmi náročný a složitý případ sériových vražd. Děj druhé série se odehrává v Brně a jeho okolí a je spojen s činností tajné mystické skupiny.

3. série (2018)

Potřetí pátrají kriminalisté z Brna po pachateli sériových vražd a únosů. Stejně jako v předchozích řadách proti nim i tentokrát stojí velice rafinovaný soupeř. Ten, který dlouho uniká policii i sám sobě a navíc je v souboji s Bohem. V souboji, který ale nemůže nikdy vyhrát.

Labyrint

SERIÁLY REŽISÉRA JIŘÍHO STRACHA JSOU DOSTUPNÉ V IVYSÍLÁNÍ ČT

HLAVNÍ POSTAVY MINISÉRIE DOCENT

Kdo je docent?

Docent Stehlík nesnáší zbraně, násilí a konflikty. Přesto paradoxně skončil u policie, protože se v mládí nedokázal vzepřít autoritativnímu otci. Ten rází heslo „policejní rodina rovná se základ policejního státu“. Stehlík existenčně zachránila policejní akademie, kde se cítí bezpečně a kde se mohl ve formálním služebním poměru, jako teoretik, zabývat psychologickým profilováním pachatelů. Jeho místo na akademii je ale administrativně zrušeno. Vínou úředního šimla se ocitá na tabulkově neobsazeném místě na pražském oddělení vražd, kam je přeřazen, protože na akademii dosáhl vysoké důstojnické hodnosti. Ví, že povahově ani prakticky na vraždy nepatří, ale v odchodu do civilu mu brání obava, že by to neunesl jeho těžce nemocný táta.

Kdo je Šera?

Na vraždách vládne pragmatický šéf major Šera, který Stehlíkovo psychologické profilování pachatelů považuje za pseudovědu, takže logicky opovrhne i docentem Stehlíkem. Nehledě na osobní mindrák z toho, že ho docent Stehlík kdysi na akademii vyhodil od zkoušky. Nepoužitelný teoretik, který dostal do týmu, mu z jeho pohledu zabírá místo pro schopnější lidi, které potřebuje, což je objektivní fakt.

Kdo je Fousová?

Stejně jako docent Stehlík i splašená neřízená střela, problémová a nevyčválaná kapitánka Fousová překáží majorovi Šerovi na oddělení vražd. Na zahraniční policejní misi si sice vysloužila formálně vysokou hodnost, ale nemá zkušenosti ani povědomí o kriminalistické praxi. Navíc je příliš akční, a tak je v terénu nebezpečná kolegům i sobě. Kvůli tomu se jí všichni straní a znepřijemňují jí život ústrky, což si vykládá jako projev averze vůči svému otci – neoblíbenému ministrovi vnitra. S ním se však Fousová ve skutečnosti vůbec nestýká. Zbrkle a nešikovně tedy baží po rychlém a velkém pracovním úspěchu, aby všem demonstrovala, že není protekční dcera.

Kdo jsou Dvojčata?

Protipólem policejních outsiderů Stehlíka a Fousové je extrémně schopná a úspěšná dvojice kriminalistů – Jarda a Dan jsou hvězdami oddělení vražd. Pro úzkou symbiózu se jim posměšně říká Dvojčata, ale Dana s Jardou se to nemůže dotknout, protože dobře vědí, že je to jen důsledek upachtěné závisti méně schopných kolegů. Naopak z té hanlivě míněné přezdívky udělali značku úspěchu.

Tereza Ramba: Se zbraní v ruce vypadám před kamerou směšně. Ale je to tak schválně

Režiséři Viktor Tauš a Jan Hřebejk ji před osmi lety vzali do olomoucké party Detektivů od Nejsvětější Trojice. Teď Terezu Rambu obsadil Jiří Strach do role poněkud problémové kapitánky na pražském oddělení vražd, aby pátrala po sériovém vrahovi v minisérii Docent.

Jiří Strach si vás v roce 2009 vybral pro postavu dcery Ivana Trojana v kriminálce Ďáblova lest. Po čtrnácti letech hrajete v jeho Docentovi kriminalistku, která s vyšetřovatelem-teoretikem Ivana Trojana tvoří nesourodou dvojici. Na policejního kolegu je vaše kapitánka Fousová hubatá a docela ostrá. Byl to velký protiúkol?

Nebyl, jenom doufám, že v příštích letech nebudu hrát Ivanovi matku a pak babičku. Ale s rolí v Docentovi jsem neměla problém, šlo to vlastně dobře. Máme se s Ivanem rádi a dlouho jsme se neviděli, takže tohle setkání před kamerou bylo moc příjemné. Konec natáčení jsem takřka obřečela.

Jaká je tedy vaše kriminalistka v Docentovi?

Docent Ivana Trojana je pedant a moje postava, pro kontrast, je rozmazlená bordelářka. Je to trochu holka lempl. Kamkoliv přijde, tak v první řadě všechno rozkope, všechny postřílí a až pak se ptá. To se mi hrálo dobře.

Jak podrobný popis jste dostala ke své postavě?

V podstatě žádný, všechno jsme tvořili na place. Bylo to úžasné, mám ráda práci s Jiřím Strachem. Opravdu hodně ráda.

Co jste o rozhodnutích a motivacích své postavy chtěla od režiséra vysvětlit, objasnit nejpodrobněji?

Rozebírali jsme každou situaci, motivaci, posun. S Jiřím i s Ivanem. Tihle dva jsou dohromady komplikovaná a velice zábavná dvojice. Asi by nikdo neřekl, že se dost hádají. Hlavně tedy kvůli sportu.

Máte v Docentovi hodně scén, ve kterých musíte používat zbraň, i když je vaše postava poněkud impulzivní?

S Jiřím jsme pochopili hned na začátku natáčení, když mi dal zbraň do ruky, že to je opravdu směšné. Že se zbraní v ruce nejsem autentická. Říkal mi, ať ji raději moc nepoužívám. Chtěla jsem tyto scény dělat podle sebe. Abych byla přesnější, tak tedy hlavně podle toho, jak je znám z amerických filmů. A Jiří mi to odsouhlasil s tím, že se to k té mojí postavě vlastně hodí. Takže v Docentovi používám zbraň po svém a vypadá to směšně, ale je to tak schválně.

Vaše hrdinka se neobejde bez žvýkaček. Jakou příchuť máte nejoblíbenější a kolik balíčků vám museli rekvizitáři během natáčení připravit?

Vyžvýkala jsem asi tisíc balení růžových melounových žvýkaček a nebudu vám lhát, že už je nechci nikdy vidět.

Minisérie Docent, to je vaše druhé pracovní setkání s Jiřím Strachem. Opakovaně jste už natáčela také třeba s Janem Hřebejkem, Viktorem Taušem, Karlem Janákem či Janem Svěrákem. Co mají tito filmaři společného a co je na každém z nich jedinečné?

Jsou to géniové, jen každý jinak. Vážím si každého krásného scénáře, co ke mně přijde. Co tyto muže spojuje, je fakt, že jsou skvělými partáky a je s nimi sranda. A to je v průběhu natáčení to nejzásadnější.

ELIZAVETA MAXIMOVÁ: Jsem typ herečky, která má na režiséra triliardu dotazů. Musí to se mnou být občas náročné, ale o své roli potřebuji vědět co nejvíc

Minisérie Herec, Božena, Podezření, dvoudílný Stockholmský syndrom a celovečerní filmy Hra, Oběť či Hranice lásky – to jsou nejvýraznější tituly posledních několika let, ve kterých si zahrála Elizaveta Maximová. Hned na začátku nového roku ji diváci uvidí v premiérové třídílné kriminálce Docent.

V loni odvysílané třetí řadě Případů 1. oddělení jste byla vražedkyní v epizodě nazvané Řetízek. Ted' hrajete v Docentovi, což je po Případech další scenáristický počin Josefa Mareše a Jana Malindy. Jakou jimi sepsanou roli vám režisér Jiří Strach svěřil?

Případy se sice dostaly do vysílání už loni na podzim, ale Docenta jsem natočila ještě před nimi. Nejdřív jsem tedy byla tanečnicí a spolujitelkou posilovny Oxanou východoevropského původu a až pak mladou matkou, která spáchá ten nejtěžší zločin. A zatímco s oběma režiséry třetí řady Případů 1. oddělení, tedy Peterem Bebjakem a Michalem Blaškem, jsem měla štěstí spolupracovat již od studia na DAMU, s Jiřím Strachem jsem se setkala poprvé a přála jsem si ho poznat při práci. A s tím jsem šla na casting, který probíhal velmi netradičně. Seděli jsme s Jiřím naproti sobě a jenom jsme si chvilku povídali. Pak se usmál, poděkoval mi a řekl, že má všechno, co potřeboval, a že se nejspíš brzy uvidíme na place.

Takto jednoduše získáváte role pokaždé?

Kéž by! Ne, tohle byla opravdu výjimka. Později jsem se Jirky ptala, jak může během tak krátkého rozhovoru poznat, jestli člověk umí hrát, jestli se na tu roli vůbec hodí. A on odpověděl, že pro něho bylo v tu chvíli podstatné vědět, jakou energii člověk vyzařuje.

A pro postavy dívek či žen z východní Evropy si na castingu chodíte často?

Ne, vůbec. Z valné většiny tyto role odmítám, protože nechci mít monopol na role s východním přízvukem, když mluvím česky jako rodilá mluvčí. V uplynulém roce sice mělo premiéru několik projektů, ve kterých jsem ženy z Východu hrála, ale byla to jen velká shoda náhod – točily se v různou dobu a vyšly v jednom roce. A u každého z těchto projektů jsem přesně věděla, co mě na nich láká. V případě Docenta mě opravdu bavila role Oxany, celý scénář, a navíc jsem toužila pracovat s Jiřím Strachem.

Vaše filmografie je žánrově pestrá. Nehrajete jenom v krimi seriálech, ty ale převládají. Může za to fakt, že jste první hlavní ženskou roli dostala v minisérii Spravedlnost?

To nedokážu posoudit. Tehdy jsem si to samozřejmě neuvědomovala, ale Spravedlnost měla na moji hereckou cestu zcela zásadní vliv. Z několika důvodů. Poprvé jsem se potkala s režisérem Peterem Bebjakem a jeho týmem. Nejsm si jistá, jestli bych si vůbec zamilovala celý ten proces natáčení, kdybych v první větší roli nedebutovala právě u Petera, který vede herce s neuvěřitelnou lehkostí, je precizní a zároveň na place cítíte přátelskou atmosféru. A byl to on, kdo navrhl, abych si

změnila příjmení a začala používat umělecký pseudonym. Nenarodila jsem se jako Maximová, ale jako Elizaveta Maximovna Shvachko. Tedy s příjmením, které je komplikované. Peter argumentoval tím, že právě budu vycházet DAMU a že je pro herečku nevhodné, když její příjmení nikdo nedokáže správně napsat ani vyslovit. A měl pravdu. Každá návštěva u lékaře nebo v bance, během níž se sestřičky a úředníci půl minuty zalykají a syčí, mi to jenom potvrzují. Ale ještě zpátky ke Spravedlnosti. To bylo taky moje první setkání s Martinem Fingerem a Ondřejem Vetchým. To on mi opravdu hodně radil a pomáhal, co se týče fungování před kamerou, ujal se mě tehdy skutečně jako „filmové dcery“. Dodnes jsem mu za to vděčná.

Jak zajímavé pro vás bylo v Docentovi setkání s Ivanem Trojanem?

Velmi, protože spolu hrajeme v Dejvickém divadle v představení Elegance molekuly a nově i v inscenaci Fifty. Když zkoušíte v divadle, tak už při čtených zkouškách vidíte, jak si jednotliví herci postupně sprádně dávají svoji postavu. Jako pavouci pavučinu. A každý má své metody, postupy, procesy. Pozorujete, jak postava vzniká. Na filmovém place je to jinak. Tam už do přípravy svých hereckých partnerů tolik nevidíte. Všimnout si ale můžete například technických detailů. Třeba jak kolega či kolegyně s naprostou lehkostí zpracovává připomínky režiséra a plní desítky malých technických úkolů – značky, pohledy, vnímání kamery. Proto jsem ráda, že jsem se s Ivanem mohla setkat jak v divadle, tak na place, protože si ho jako herce opravdu vážím. On je detailista, velice poctivý sám k sobě. Před kamerou i na jevišti je naprostý profík.

Co je pro vás při přípravě na roli to nejpodstatnější?

Jsem typ herečky, která se režisérů pořád na něco ptá. Mívám triliardu otázek. Myslím, že to se mnou musí být občas náročné. Píšu si všechny připomínky. Petr Zelenka, který je autorem a režisérem obou už zmiňovaných představení v Dejvickém divadle, si ze mě občas dělá legraci, protože mívám ten nejpopsanější scénář. Moje práce na roli, to je takový zápas srdce a hlavy. Ale nejpodstatnější je asi stejně intuice.

V Docentovi hrajete tanečnici, která účinkuje v burlesce. Takže jste absolvovala přípravu na tento specifický divadelní žánr?

Ano, měla jsem pár tanečních tréninků s tanečnicemi z Czech Cabaret Show. Učily mě z jejich pohledu nenáročnou choreografii a vysvětlovaly mi, co je podstatou burlesky. Ta nemá být vulgární, nemá být o odhalování, ale o navození atmosféry. Je to hra, příslib. A to mě na burlesce, jako žánru, přitahuje. Příprava byla ale tentokrát opravdu rychlá, a když tedy došlo na samotné natáčení scén, ve kterých jsem měla jako tanečnice v nádherném a nákladném kostýmu zazářit, tak nás režisér Jiří Strach chvíli mlčky pozoroval a pak přišel s nápadem, že by bylo super, kdyby mě posadili na třpytivou bedničku a tanečnice mě vozily dopředu a dozadu. Ale svoji dráhu tanečnice samozřejmě nevzdávám!

V novém roce vás čeká víc práce v divadle, nebo u filmu a v televizi?

Cítila jsem, že mi chybí divadlo a taky divadelní zkušenosti, „herecká dílna“. Proto jsem si „naordinovala“ divadelní půlrok. Loni, od září do začátku prosince, jsme zkoušeli v Dejvickém divadle a od ledna do března budu zkoušet v Činoherním klubu. A pak už se těším, až se vrátím do kočovného filmařského života.

Josef Mareš, Jan Malinda: Další řada Případů 1. oddělení už opravdu nebude. Ted' píšeme pokračování Docenta

Jeden má třicetiletou praxi u policie, druhý se dvě dekády žije jako novinář – mezi tuzemskými scenáristy není žádná jiná taková dvojice. Josef Mareš a Jan Malinda spolu v roce 2014 stvořili partu pražských kriminalistů, kteří v seriálu Případy 1. oddělení řešili reálné vraždy posledních let. Diváci na celkem pětatřiceti epizodách rozdělených do tří řad oceňovali hlavně scenáristickou autenticitu zobrazované policejní práce. Pro příběh nové minisérie Docent ale zvolili jiný postup – ve větší míře pracují s fantazií a fikcí.

Docent je váš první společný projekt, ve kterém neožívají postavy z Případů 1. oddělení. Bylo pro vás těžké opustit skutečné policejní kauzy?

Josef Mareš: Nebylo. Alespoň pro mne. Těšil jsem se, že budu moct trochu popustit svou fantazii, aniž by se nějaký chytrák ozval, „že to tak nebylo“.

Jan Malinda: Pro mě osobně to těžší bylo, hlavně zpočátku. Protože tomu, co píšu, musím věřit. A reálná kauza důvěryhodnost zvyšuje. To se týká i postav. U Docenta mi při psaní pomáhalo Pepovo ujištění, že ač se ten kriminální příběh nestal, reálně by se stát mohl. A že i takoví neobvyklí policisté jako docent Stehlík nebo kriminalistka Fousová by se za určité shody okolností mohli na oddělení vražd potkat.

Jak se scénář Docenta dostal k režisérovi Jiřímu Strachovi? A jak dlouho čekal na realizaci?

Jan Malinda: Bylo to na Jirkovu přímou objednávku. Oprávněnou. Dopsáno bylo před pěti lety.

Proč právě Jiří Strach?

Josef Mareš: Jirka nám v době, kdy jsme začínali s psaním scénářů, hodně pomohl. Když se nepodařilo, že by Případy 1. oddělení režíroval, domluvili

jsme se, že pro něho zkusíme něco napsat. Sice to chvíli trvalo, ale jsem moc rád, že jsme svůj slib dodrželi.

Jan Malinda: Protože to je fér. Pojdme to říct otevřeně: Jirka Strach měl klíčový podíl na tom, že se povedlo natočit Případy 1. oddělení. To on nám dvěma písíciím amatérům dal na podzim 2011 tip, za kterým správným člověkem v televizi máme s Případy jít, aby se to hnulo. A i když Jirka potom Případy nереžíroval, jak bylo původně v plánu, vzal to s nadhledem granda a pravil: „To nevádí, kluci. Až si ty vaše Případy jednou doděláte, tak pro mě napíšete třídílnou detektivku pro Ivana Trojana.“

Josef Mareš: Nehledě na náš slib mám za to, že v Čechách není scenárista, který by nestál o to, aby se realizace jeho scénáře chopil Jirka. Stačí si vzpomenout, co všechno už pěkného natočil. Navíc to není jen výborný režisér, ale i skvělý kamarád a hodný člověk.

Jaký charakter jste tedy pro Ivana Trojana v Docentovi stvořili?

Jan Malinda: Slušně vychovaný zdvořilý teoretik, který je osudem uvřazen do tvrdé a nezdvorné policejní praxe. Vstupní myšlenka, na které se dalo krásně stavět.

Josef Mareš: Inteligentní a slušný člověk, který se tak trochu nehodí do prostředí, kde je potřeba i ostrých loktů.

Neřízená střela – to by mohla být velmi stručná charakteristika kapitánky Fousové, kterou hraje Tereza Ramba. Kdo další v Docentovi od vás dostal možnost odklonit se od policejní rutiny?

Josef Mareš: Myslím, že dvě výjimky, tedy Fousová a docent, na jednu minisérii plně postačí.

Jan Malinda: Profesionálům z policejních řad musí být jasné, že Docent není tak úzkostlivě profesně odborný seriál jako Případy 1. oddělení. Docent je víc legrace a tím je přístupnější pro víc diváků. Hlíkali jsme si ale důležitou mez: přes jisté odlehčení nesmí být v Docentovi nesmyslné kriminalistické postupy, kterým by se protřelí policejní profíci vysmáli.

Šéfa oddělení vražd hraje v Docentovi, stejně jako v Případech 1. oddělení, Ondřej Vetchý. Jak moc se jeho nová postava podobá majorovi Kozákovi?

Josef Mareš: Možná dost. Ale není to na škodu. Myslím, že diváci, kterým se líbil major Tomáš Kozák, si oblíbí i majora Milana Šeru.

Jan Malinda: Určité podobnosti se neubráníme. Zvlášť když v původním nástřelu dvoustránkového námětu Docenta, se kterým Pepa Mareš kdysi přišel, byl šéfem přímo major Kozák. Běhalo tam i víc postav z Případů 1. oddělení. Rychle jsme se ale dohodli, že někdo jako Kozák tam být může, ale že není možné těžit donekonečna úspěšné Případy, i když se děj zase odehrává na pražském oddělení vražd. Řeklo se: Nebudme líní, postavme úplně nový zábavný policejní tým. A to se povedlo.

Docent rozkrývá vraždy mladých ukrajinských dívek, které přišly do Česka z ekonomických důvodů. Doba se ale radikálně změnila. Napsali byste teď ten příběh jinak?

Jan Malinda: Za mě by byla autorská chyba nechat se při psaní detektivky typu Docenta rozhodit dočasnými anomáliemi. Docent musí mít delší životnost, aby byl oblíbený trvale. Musí vyznít uvěřitelně i za deset dvacet let, až bude všechno dávno v normálu. Jak jsme zvolna vytěsnil z paměti covid a respirátory, tak i Ukrajina bude zase svobodnou zemí s běžnými problémy. Zase se ustálí model, že mladé holky z Východu přijíždějí na bohatší Západ hlavně za prací.

Josef Mareš: Doba se mění. Kdybychom teď psali první řadu Případů, tak by také vypadala jinak.

Po odvysílání posledního dílu třetí řady Případů diváci v nejrůznějších anketách hlasují pro další pokračování. Mohou doufat? Co bude váš další projekt?

Jan Malinda: Diváky lidsky chápou. Čerstvě po odvysílání Případů 1. oddělení můžou být do seriálu mnozí zamilovaní. Jenže v zamilovanosti neuvažujete racionálně. Uvažujme racionálně: mimo hru je už příliš mnoho oblíbených zásadních hrdinů. Nenávratně. Nejen Plíšek, už i Kozák, chyběli by vám tam, věřte nám. Za druhé: případy se časem vymkly mimo naši autorskou kontrolu. Chtěli jsme ukázat policii a kriminalistiku zasvěceně zevnitř, jenže tuto naši snahu začalo přebíjet až nezdravě propírání životopisů postav. Pro zachování solidní pověsti Případů bylo nutné říct: A dost!

Josef Mareš: Třetí řada Případů byla poslední. To jsme si řekli už před jejím sepsáním a říkáme to i nyní. V současné době pracujeme na pokračování Docenta. Mělo by se znovu jednat o třídílnou minisérii.

Přehled dílů minisérie DOCENT

Lesní vražda

Docent Stehlík se téměř administrativním omylem dostává z policejní akademie na oddělení vražd. Padne do týmu hned poté, co kriminalisté začínají vyšetřovat brutální vraždu mladé dívky v lese u Prahy. Snaží se být užitečný jako specialista na psychologické profilování vrahů, ale na oddělení ho mají všichni za blázna, a tak ho neúprosný šéf tvrdě Šera posadí do kanceláře s extrémně problematickou Fousovou. Věří, že si navzájem znechutí práci natolik, že z oddělení odejdou. Netuší, že stejně jako jeho áčkový tým přezdívaný Dvojčata budou nakonec tito dva notoričtí potížisté velmi cenní nejen v kanceláři, ale i v terénu. A možná že nejen u jedné vraždy.

Preso s mlíčkem

Kriminalisté z pražské mordparty intenzivně pokračují ve vyšetřování vraždy Jany Bortlíkové. Dvojčata sledují jednu stopu za druhou, vyslyšají svědky a splétají nitky, které postupně zase rozplétají. Docent Stehlík i kriminalistka Fousová se zdánlivě marně snaží v práci ukázat, že také patří mezi ty nejlepší. Šéf Šera občas uzná, že docentovy poznatky k něčemu jsou, ale Fousovou stále vnímá jako chodící katastrofu. Stehlík věří tomu, co vypátral nejen v archivu, a myslí si, že kriminalisté mají před sebou sérii vražd dívek, které nikomu nechybějí. Na rozdíl od Fousově i ostatních si docent uvědomuje, že jejich protivník nebude žádný amatér.

Rozhodnutí

Vyšetřování vraždy Jany Bortlíkové nabírá ze zdánlivě slepých uliček spád. Nejenom Dvojčata, ale také docent Stehlík pomalu, ale jistě každý svou cestou a na základě svých poznatků pokračují směrem k odhalení pachatele. Fousová už ví, kdo to je, i když si jeho odhalení představovala jinak. Je jí jasné, že nejenom ona je doslova každou minutu životně ohrožená, ale i v extrémně vypjaté situaci, ve které se ocitla, se snad poprvé za celou kariéru snaží zachovat klid a racionalitu. Stehlík, Dvojčata i Šera se nakonec sejdou každý po své trase na jednom místě, i když to shledání nebude nijak příjemné.

DOCENT

scénář: JOSEF MAREŠ, JAN MALINDA
režie: JIŘÍ STRACH
dramaturg: JAROSLAV SEDLÁČEK
kamera: MARTIN ŠEC
kreativní producentka ČT: JIŘINA BUDÍKOVÁ
výkonný producent ČT: KAREL KOMÁREK
zvuk: RADIM HLADÍK JR., PAVEL BREJCHA
střih: JAN MATTLACH
hudba: ONDŘEJ GREGOR BRZOBOHATÝ
architekt: DAVID VOBORSKÝ
kostýmy: PETR KOLÍNSKÝ
hrají: IVAN TROJAN
TEREZA RAMBA
ONDŘEJ VETCHÝ
MATĚJ HÁDEK
MAREK TAČLÍK
ELIZAVETA MAXIMOVÁ
ALOIS ŠVEHLÍK
JAN HRUŠÍNSKÝ
MIROSLAV ETZLER
PETR STACH
A DALŠÍ

Tiskové materiály k minisérii Docent
ke stažení zde:

Kontakt pro média:

Martin Rachmann
Tel.: +420 732 453 543
martin.rachmann@ceskatelevize.cz
© Česká televize 2023
www.ceskatelevize.cz

Fotografie:

www.ceskatelevize.cz/ePress
<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCoELd4C>